

Самокосовъ. Виждамъ, че искашъ да я джиросашъ...

Разпопова. (Жегната). Тъй ли? (Къмъ Гьолевъ). Не ме ли харесвашъ, Гьолевъ?

Гьолевъ (съ разтворени обятия). Душо моя!

Разпопова. Да си ходимъ! Остави тия непрокопсанци!

(Двамата излизатъ).

Самокосовъ. Не мога да търпя тоя бездарникъ!

Стариновъ. Какво да го правишъ? Лепи се като марка. И ако не е тая нахалност — не би минавалъ за художникъ.

Налетовъ. Та у насъ само нахалнитѣ успѣватъ. Азъ, прямо не мога да го търпя.

Самокосовъ. Тамъ е нещастieto, че нѣмаме смѣлостъ...

(Гьолевъ и Разпопова се връщатъ).

Разпопова. (Къмъ всички), Да ви изпитаме ума!! Какъ е: поклокартвувахте ли по нашъ адресъ?

Стариновъ. Щомъ заслужавате.

Разпопова. Добре, че не съмъ художница или писателка... Защото патента на клокарството е у васъ. Щомъ сте трима и третия излѣзе — той става раздумката.

Гьолевъ. (Като ги гледа злорадо). Ха да видимъ кой ще възрази?

XVIII

Неочаквано се явява Несторовъ. Той е пиянъ.

Несторовъ. (Застава, а краката му едва го държатъ). Не ме очаквахте, а? ... И то ...